

τούτων οἱ στρατιῶται διδάσκονται καὶ νέους τρόπους καλλιιεργείας, οὓς κατόπιν εἰσάγουσιν ἐπανερχόμενοι εἰς τὰς κατοικίας των. Ν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κ. Β. . . , γνωστὸς ἄσωτος, ἀσθενήσας τελευταῖον, προσκαλεῖ τὸν ἱατρόν του.

— Ἐν μόνον πρᾶγμα μ' ἀνησυχεῖ, λέγει, πρὸς τὸν ἱατρόν, — τὰ χρῆμα μου. Ποτέ μου δὲν παρακαλῶ, ἱατρέ, καὶ ὅμως αὐτὴν τὴν νύκτα ἐζήτησα ἀπὸ τὸν Θεὸν τὴν χάριν νὰ παρατείνῃ τὰς ἡμέρας μου μέχρις οὗ ἐξορλήσω τοὺς πιστωτάς μου.

Ὁ ἱατρός, ἐκπληκτός διὰ τὸ τοιοῦτον αἰσθημα τοῦ πελάτου του, τοῦ λέγει·

— Φίλτατέ μου Β. . . τὸ αἰσθημα αὐτὸ σέ τιμᾷ πολὺ, καὶ οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ Θεὸς θὰ εἰσακούσῃ τὴν παράκλησίν σου.

— Ἄ! ἐὰν ὁ Θεὸς μοῦ ἔκαμνεν αὐτὴν τὴν χάριν, ἐξηκολούθησεν ὁ Β. . . μειδιών, εἶμαι βέβαιος ὅτι ποτέ δὲν θὰ ἀπέθνησκα.

*

*

Προχθὲς χωρισθὲς τις ἐκ τινος χωρίου τῆς Ἀττικῆς παρουσιάζεται εἰς τι κατάστημα τῆς ἀγορᾶς καὶ ζητεῖ ὀμματουύλια.

Ἐξακολουθεῖ νὰ δοκιμάζῃ τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ζεῦγος, ἀλλὰ κανὲν δὲν τοῦ ἔρχεται· δὲν εἰμφορεῖ νὰ διαβάσῃ.

— Μὰ, νὰ σοῦ πῶ, κομπάρε, τοῦ λέγει αἰφνης ὁ ἔμπορος, μήπως δὲ ξέρεις νὰ διαβάσῃς;

— Ἐ, μὰ σὰν ἤξερα νὰ διαβάζω, ἀποκρίνεται ἀφελῶς οὗτος, τί τάθελα τὰ γυαλιὰ;

*

*

Ἡ οἰκογένεια Α** ἔχει ὑπερέτριαν μόλις ἐλθοῦσαν ἐκ τῆς νήσου τῆς, ἀπλοῦνωτάτην.

Πρὸ τινων ἡμερῶν, ἐνῶ τὸ γεῦμα ἦτο ἕτοιμον, τὴν κράζει ἡ κυρία·

— Μαρίνα, γιατί δὲν ἔρχετ' ὁ ἀφέντης σου; Πές του, θὰ κρυώσῃ ἡ σούπα.

Ἡ Μαρίνα, ἡ ὁποία εἶδε τὸν κύριον νὰ τρίβῃ τοὺς ὀδόντας του μὲ βοῦρτσαν, ἀποκρίνεται·

— Κυρία, ἀκονίζει τὰ δόντια του!

*

*

Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἡ ἀνάγκη τῆς περιουτολογίας εἶνε ἡ αἰτία τῶν ἐκμυστηρέσεων· ἀνόητος δὲ θὰ ἦτο ὁ πιστεύων ὅτι εἶνε τεκμήριον πλειοτέρας πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνης.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Μελετήσας ἐπὶ μακρὸν τὴν οὐσίαν τῆς μουσικῆς, συνιστῶ εἰς πάντας τὴν ἀπόλαυσιν τῆς τέχνης ταύτης ὡς τὴν πασῶν ἐκλεκτοτέραν. Οὐδεμία ἄλλη ἐπιδορᾷ ἐπὶ τῆς ψυχῆς πλέον ἀμέσως καὶ πλέον βαθέως, διότι καὶ οὐδεμία ἄλλη ἀποκαλύπτει πλέον ἀμέσως καὶ πλέον βαθέως τὴν πραγματικὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀκρόασις ὠραίας τινὸς ἀρμονίας εἶνε ὡς τι λουτρόν τοῦ

πνεύματος· ἐπὶ στιγμὴν ἐξαγνίζει αὐτὸ ἀπὸ παντὸς ὄψου, ἀπὸ παντὸς ὅ, τι εἶνε εὐτελεές ἢ χυδαῖον· ἐξίρει τὸν ἀνθρώπον καὶ προκαλεῖ ἐν αὐτῷ τὰς εὐγενεστέρους ἰδέας ὧν εἶνε ἄξιος· τότε δὲ αἰσθάνεται καθαρὰ τί ἀξίζει, ἢ μάλλον τί ἠδύνατο νὰ ἀξίξῃ. (Schopenhauer).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἄ Ἐν Τύνιδι, ὡς καὶ ἐν ὄλιᾳ σχεδὸν τῇ ἄλλῃ Ἀφρικῇ, ἡ εὐσαρκία εἶνε τὸ κυριώτερον προσόν, ἵνα γυνὴ τις θεωρῆται ὠραία· καὶ διὰ τοῦτο αὐτόθι παχύνουσι τὰς γυναῖκας διὰ τὸν γάμον, ὡς ἀλλαχοῦ τὰ ζῶα ἵνα χρησιμεύσωσιν εἰς τροφήν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐὰν δὲ συμβῇ χρησεύμενος τις νὰ θέλῃ νὰ συνάψῃ δεύτερον γάμον, ἢ μέλλουσα αὐτοῦ σύζυγος υποβάλλεται εἰς τὴν ἀκόλουθον δίαιταν· θέτουσιν εἰς τὰς χεῖρας, τοὺς δακτύλους καὶ τὰ σφυρὰ τῶν ποδῶν τῆς τὰ βραχιόλια καὶ δακτυλίδια τῆς πρώτης συζύγου τοῦ μνηστήρος τῆς, καὶ ἔπειτα ἀρχίζουν νὰ τὴν τρέφωσιν ἐπιμελῶς μέχρις οὗ παχυνθῇ ἱκανῶς, ὥστε νὰ τῇ προσαρμόζωνται ἀκριβῶς τὰ εἰρημένα κοσμήματα. Τοῦτου κατορθωθέντος, παραδίδεται εἰς τὸν ἄνδρα ὁμοίᾳ πρὸς τὴν πρώτην κατὰ τὸ πάχος.

Ἄ Ἐν Γερμανίᾳ ἡ διεύθυνσις τῶν ταχυδρομείων παρέδωκεν ἐσχάτως εἰς χρῆσιν τοῦ κοινῶ γραμματόσημα τετυπωμένα διὰ χρώματος, ὅπερ ἐξαλείφεται ἅμα ὡς ἤθελε διαβραχῆ. Τὸν νεωτερισμὸν τοῦτον εἰσήγαγεν ἡ ἀρχὴ, ὅπως ἀποφύγῃ κατὰχρησιν γινόμενῃ ὑπὸ ἀνθρώπων αἰσχροκερδῶν, ὅτινες γραμματόσημα, χρησιμοποιοιθέντα ἤδη, ἔθετον ἐκ νέου εἰς κυκλοφορίαν, ἐξαλείφοντες διὰ χημικῶν μέσων τὰ ἐπ' αὐτῶν γράμματα τῆς σφραγίδος τοῦ ταχυδρομείου.

Τὸ νέον εἶδος τῶν γραμματοσήμων οὐ μόνον ματαιοῖ πᾶσαν ἀπόπειραν πρὸς ἀπάτην, ἀλλὰ καὶ καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ἀποκόλλησιν τοῦ γραμματοσήμου διὰ τῆς διαβρέξεως αὐτοῦ· διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ χρῶμα αὐτῶν ἀφαιρεῖται, τοῦτο δὲ καθιστᾷ αὐτὰ ἄχρηστα.

Ἄ Τῇ 21 μαρτίου, τῇ ἐπαύριον ἀφ' ἧς ἠθέλησεν ὁ Βῆκονσφρῆλδ, ἐμελλε νὰ καθίσῃ τὸ τέταρτον, ἵνα τελειωθῇ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ περιφήμου ζωγράφου Μιλλαῖς, ὅστις εἶχε πρότερον εἰκονογραφήσῃ τοὺς δύο πολιτικοὺς ἀντιπάλους τοῦ Βράιτ καὶ Γλάδστωνα. Τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ νοσήματός του διήγαγε διορθῶν οὓς ἀπήγγειλε λόγους ἐν τῇ Ἄνω Βουλῇ, καὶ ἰδίως τὴν πρὶς τὴν βασιλίαν συλλυπητήριον προσλαλιάν ἐπὶ τῇ δολοφονίᾳ τοῦ Τσάρου. Πολλάκις παρετήρησε τοῖς παρευῶσι· «δὲν ἐπιθυμῶ νὰ νομισῶσιν οἱ μεταγενέστεροι, ὅτι δὲν ἐπίσταμαι νὰ ὀρθογραφήσω». Ἐρωτώμενος ὑπὸ τοῦ στενοῦ φίλου του, λόρδου Βάρρικτων, ποῦ ἐγεννήθη, ἀπεκρίνατο· «ἐν Ἀδέλφῃ, παρὰ τὴν δυτικὴν τοῦ Λονδίνου ἄκραν, καὶ δὴ ἐντὸς βιβλιοθήκης. Ὁ πατήρ μου δὲν ἦτο πλούσιος, ὅτε ἐνουμφεύθη. Ἐν Ἀδέλφῃ

εἶχεν ἐνοικιάσει πολλοὺς κοιτῶνας, οἵτινες ἦσαν ἅπαντες μεστοὶ βιβλίων καὶ χειρογράφων, ὅτε ἐγὼ ἤλθον εἰς τὸ φῶς». Δις εἶπε τῷ ἱατρῷ αὐτοῦ «ἐπεθύμουν νὰ ζήσω, ἀλλὰ δὲν φοβοῦμαι τὸν θάνατον». Ἐὰν ἦμην Νιχιλιστής, θὰ ὠμολόγουν ἅπαντα». Ταῦτα δὲ εἶπε μειδῶν, ὑπαινισσόμενος εἰς τὰς ἐν Ῥωσσίᾳ λεγόμενας ἀτυνομικὰς βισάνους. Γενικὸν ἐπιμελητὴν τῆς ἐκτενεστάτης ἰδιωτικῆς ἀλληλογραφίας τοῦ ἀπέδειξε τὸν λόρδον Ῥόουτον, ἐντειλάμενος αὐτῷ νὰ ποιήσῃ οἰκονομικὰν ἀντιμετώπισιν ὑπολάβῃ αὐτὸς ἀρροδιωτέραν. Οἱ πλείστοι τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης καὶ ἅπαντες οἱ πρῶθυπουργοὶ διεβίβασαν εἰς Λονδίον συλλητηρία ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ ἀνδρός. Ὁ Βίσμαρκ ἀπερήνατο, ὅτι διὰ τῆς μεταστάσεως τοῦ Βήκονσφηλδ ὑπέστη δεινὴν ζημίαν οὐ μόνον τὸ ἀγγλικὸν ἔθνος, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ ἡπειρος Εὐρώπη.

Εἶνε γνωστὸν, γράφει ὁ *Aitor*, ὅτι ὁ ἀποθανὼν λόρδος Βήκονσφηλδ ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἀγορεύσει ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων κατεγέλασθη ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας, καὶ ἠναγκάσθη νὰ κατέλθῃ τοῦ βήματος ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς θυμῆδίας, ἀφοῦ ὅμως πρότερον ἐξετόξευσε κατὰ τῶν περιγελώντων αὐτὸν προφητείας περὶ τῆς μελλούσης ῥητορικῆς αὐτοῦ δεινότητος, θαυμασίως πληρωθεῖσαν. Ὁ διάσημος Ἄγγλος συγγραφεὺς Γεώργιος Brantes, διηγεῖται ὡς ἑξῆς τὰ κατὰ τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο· «Ὁ Δισραέλης ἐξελέχθη τῷ 1838 βουλευτὴς ἐν τῇ πρώτῃ ἐπὶ τῆς βασιλείας Βικτωρίας βουλευτικῇ περιόδῳ, ἀφοῦ τετράκις ἀπὸ τοῦ 1832 ἐξετέθη ὡς ὑποψήφιος καὶ πάντοτε ἀπέτυχε. Κατὰ τὰ ἑξ ὅμως ἔτη ταῦτα, ἡ πολιτεία τῶν ἀκριφῶν δημοκρατικῶν ῥιζοσπαστικῶν συνετέλεσεν, ὅπως γίνῃ τέλειος τόρος, καὶ αὐτὸς ὅστις κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ὑποψηφιότητα ἐξετέθη ὡς πρόστα κατεγόμενος τοῦ ἱρλανδοῦ δημογέρτου Ὁ Κοννέλλ, κατηγορεῖ αὐτὸν τελευταῖον ὡς ἔχοντα «αἵματοφόρους χεῖρας», καὶ ἐξέπραξε τὴν ἐλπίδα ὅτι εἰς «Φιλίππους ὄψεται» αὐτόν. Ὁ Δισραέλης, ἀφοῦ ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας ἤδρευεν ἐν τῇ Βουλῇ, ἐπελάβετο τῆς εὐκαιρίας ὅπως παλαίσῃ κατὰ τοῦ Ὁ Κοννέλλ τῇ ἐσπέρᾳ τῆς 7 Δεκεμβρίου 1838, κατὰ τινὰ συζήτησιν περὶ χρηματικῶν ἐράνων διοργανωθέντων ὑπὸ τῶν Οὐίγων καὶ τῶν ῥιζοσπαστικῶν πρὸς υποστήριξιν τῶν προτεσταντικῶν καὶ καταπολέμησιν τῶν καθολικῶν ἐκλογῶν ἐν Ἱρλανδίᾳ. Μετὰ σφοδρῶτα τὴν ἀγόρευσιν τοῦ Ὁ Κοννέλλ, ἠγέρθη ὁ Δισραέλης, ὅστις τότε ἔνεκα τῶν ἐπιδεικτικῶν αὐτοῦ δημοσίων ἐνεργειῶν ἐθεωρεῖτο ὡς ἀγύρτης καὶ οὐδὲν πλέον. Εἶχε δ' ὄψιν ἀσυνήθη, πρόσωπον ὠχρότατον, ὀφθαλμοὺς μέλανας, καὶ μακρὰν οὐλὴν κόμην, καὶ ἐνδυμασίαν πολὺν παραξένον συνισταμένην ἐκ πρασίνου ὑπενδύτου κεκοσμημένου διὰ χρυσῶν ἀλύσεων, καὶ μέλανος λαίμοδετου ἄνευ περιλαϊμίου. Ἡ Βουλὴ μόλις συνεκράτει τὸν γέλωτα καὶ προτοῦ ν' ἀρχίσῃ τὴν ὁμιλίαν αὐτοῦ

ὁ Δισραέλης· καὶ ὅτε ἐν προομιῳ ἐξητήσατο τὴν ἐπιείκειαν, ἣν παρέχει ἡ Βουλὴ εἰς πάντα τὰ νέα μέλη, καὶ ἧς ὑπέσχετο νὰ μὴ κάμῃ κατὰχρησιν, ἀντήχησαν ἀμέσως εἰρωνικὰ «Ἀκούετε! ἀκούετε!» Ἐβῆθ' δὲ μετὰ τοῦτο ὁ Δισραέλης ἐπέστη πικρότατα κατὰ τοῦ ἀξιοτίμου καὶ λογιωτάτου ἐκ Δουβλίνου βουλευτοῦ (τοῦ Ὁ Κοννέλλ), καὶ ἀπεκάλεσε τὴν προηγηθεῖσαν ἀγόρευσιν τούτου «ῥητορικὸν συνονθύλευμα». Ἡ Βουλὴ ἀπεκρίνατο εἰς ταῦτα διὰ γελῶτων μυκτηριστικῶν. Ὁ τότε ἐν τῷ κολοφῶνι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ διατελὼν ἐθνικὸς ἦρως τῶν Ἱρλανδῶν ἐκάθητο ἀπέναντι τοῦ παρατόλμου ἀγορητοῦ καὶ ἐκάγχαζε πλατύτατον, ἐνῶ ἡ φρονιὰ αὐτοῦ, ὁ οὐλαμὸς τῶν Ἱρλανδῶν βουλευτῶν, ἤρχιστε λυσσῶδως θορύβους, συριγμοὺς, γέλωτας, ποδοκροτήματα. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐξαναγκάσωσι τὸν ἀγορεύοντα, ὅπως κατέλθῃ τοῦ βήματος, ἀλλ' ἐν τῇ συνεχείᾳ τοῦ λόγου αὐτοῦ ὁ Δισραέλης ἐποίησατο χρῆσιν ἀποστροφῶν ἀκαταλληλοτάτων καὶ χειρονομιῶν ἀναρμόστων, ὥστε οἱ γέλωτες ἠύξανον ἐν ἐκάστῃ φράσει αὐτοῦ. Αἱ κατὰ τῶν Οὐίγων κατηγορίαι διήγειραν καγχασμοὺς, ὅτε δὲ τέλος κατήγγειλε τὸν Οὐίγον ὑπουργόν, ὅτι ζητεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἱρλανδίαν, καὶ νὰ δεσμεύσῃ τὴν Ἀγγλίαν κλειῶν αὐτὴν διὰ τῶν κλειδῶν τοῦ Ἁγίου Πέτρου, δὲν ἐδυνήθη πλέον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀγόρευσιν αὐτοῦ, ἐκαμφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπιτεινομένου θορύβου καὶ τῶν γελῶτων. Ἐνῶ δὲ μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς διετήρει τὴν ἀταρξίαν αὐτοῦ, τότε τὰ ἔχασε. καὶ ἀτενίσας ἀσαρδαμυκεῖ τινὰς τῶν γελώντων ἀντιπάλων αὐτοῦ, ἐξέτεινε τὰς χεῖρας καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς βροντώδους καὶ σχεδὸν φοβερᾶς: «Ὁὐδαμῶς ἐκπλήσσομαι ἐπὶ τῇ γινομένῃ μοι ὑποδοχῇ. Πολλάκις «ἐπεχείρησα πολλὰ καὶ πάντοτε ἐπέτυχον τελευταῖον. Νῦν κατέρχομαι τοῦ βήματος· θὰ ἔλθῃ ὅμως χρόνος καθ' ὃν θὰ μὲ ἀκούσητε!». Ἐκάθησε δὲ πνιγόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων τῶν μυκτηριστικῶν γελῶτων, παρέχων παρήγορον παράδειγμα εἰς τοὺς περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῶν ἀμφιβάλλοντας νεκροὺς ῥήτορας.

Αἱ ἐν ὅλῃ τῇ Γαλλίᾳ ἐκδιδόμεναι ἐφημερίδες συμποσύνται εἰς 1,800, ἧτοι μία ἐπὶ 20 χιλ. κατοίκων, ἐνῶ ἐν Ἑλβετίᾳ μία ἐφημερίς ἀναλογεῖ πρὸς 1,700 κατοίκους. Ἐν Παρισίοις ἐκδίδονται 463 ἐφημερίδες, ὧν αἱ 70 εἰσὶ πολιτικαὶ καὶ ἡμερησῖαι.

Εἰς ἀναμνηστικὴν

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς βλαπτόμενον.

Τὴν κεφαλὴν βάπτει, γῆρας δὲ σὸν οὔποτε βάψει, οὐδὲ παρειῶν ἐκτανύσεις βυτίδας.
Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαιτε, ὥστε προσωπεῖον, κοῦρὶ πρόσωπον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί. Τί μέναι; Οὔποτε φῶκος καὶ ψιμύθος τεύξει τὴν Ἐκάθην Ἑλένην.
(Λουκιανός).